

Arrest

nr. 187 804 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij dient op 19 juli 2013 een asielaanvraag in. Op 5 september 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 4 oktober 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 20 december 2013 met nummer 116 192 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 24 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 24 oktober 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 30 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 3 april 2015 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 22 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

*T.(...), L.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te V.(...) op 04.10.1984
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 17.04.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 19 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten tot 13 oktober 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het middel zelf betoogt de verzoekende partij eveneens de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 03.04.2015 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen: (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Dat zij dan ook het volgende wenst op te merken:

1. Aangaande de medische toestand van verzoekster

Verzoekster diende haar aanvraag in op 03.04.2015. Daarbij voegde zij een standaard medisch attest opgesteld door haar behandelende geneesheer, waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

- Renale polycystise*
- Zwangerschap (10 weken op heden)*

De dokter verwijst naar de medische voorgeschiedenis van verzoekster, waaruit blijkt dat verzoekster reeds geruime tijd ziek is.

Dat dit dan ook wijst op de ernst van de aandoening!

De behandelende geneesheer acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet. Bovendien waarschuwt de behandelende geneesheer dat de aandoening gedurende de volledige zwangerschap opgevolgd dient te worden.

De behandelende geneesheer acht het absoluut noodzakelijk dat verzoekster opgevolgd wordt op een adequate manier en voor een lange periode behandeld wordt!

De documenten die verzoekster bij haar aanvraag voegde, bevestigen dat verzoekster ernstig ziek is en dat zij een lange periode behandeld dient te worden. Desondanks stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte “kennelijk” niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 . Hoe kan een ziekte waarbij het ziektebeeld alleen maar verslechtert, geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster heeft een ernstige aandoening! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Het medisch advies vermeldt het volgende:

‘Alzo is er ook geen nadelig effect op de aan de gang zijnde zwangerschap’

Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?!

Het is flagrant onredelijk om, zonder verzoekster zelfs maar onderzocht te hebben, te stellen dat er geen effect is op de zwangerschap.

Uiteraard is er nu geen effect op de zwangerschap, verzoekster wordt behandeld!.

Dat uit de stukken die verzoekster voegde duidelijk blijkt dat de zwangerschap opgevolgd dient te worden, juist omwille van de aandoening van verzoekster!

Het is dan ook flagrant onredelijk van de arts-attaché om te verwijzen naar een hypothetische situatie zonder een correct en actueel beeld te krijgen van de aandoening van verzoekster.

Dat dit flagrant onredelijk is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

De arts-attaché dient een actueel onderzoek uit te voeren naar de gezondheidssituatie van verzoekster! Zonder enig onderzoek stellen dat er geen nadelig effect zou zijn op de zwangerschap is onredelijk en flagrant onzorgvuldig!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu duidelijk blijkt dat de arts-attaché geweigerd heeft rekening te houden met de actuele situatie en het dossier zo onzorgvuldig te behandelen.

Ook ditmaal tracht men de aanvraag om drogredenen onontvankelijk te kunnen verklaren en stelt men dat de aandoening van verzoekster geen directe bedreiging zou inhouden voor haar leven of fysieke integriteit...

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: “ Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert.”

De behandelende geneesheer vermeldt zeer duidelijk dat verzoekster nood heeft aan adequate zorg en de zwangerschap opgevolgd dient te worden!

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van de arts-attaché staat.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoekster wel heeft willen onderzoeken, en de arts-attaché zich enkel lijkt te baseren op een deel van het medisch dossier en zonder enig onderzoek de aandoeningen van verzoekster banaliseert.

Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier en verzoekster, en het medisch dossier, grondig zou onderzocht hebben!

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de verschillende stukken met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten de medische attesten grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig of niet heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte “kennelijk” niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1. Er wordt zelfs niet geoordeeld over de noodzaak van een hematologische dienst!

De term “kennelijk” die verwerende partij hanteert, getuigt bovendien reeds van een gebrekkig onderzoek...

De behandelende geneesheer erkent zeer duidelijk dat verzoekster langdurig en adequaat behandeld dient te worden. Dat dit betekent dat verzoekster ernstig ziek is en dit dus voor zich spreekt en zeer duidelijk is, desalniettemin weigert men een grondig en individueel onderzoek uit te voeren!

Uit het advies van de arts-attaché lijkt het alsof dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

2. M.b.t. de situatie in het land van herkomst

De aanvraag van verzoekster voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet!

Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest zeer duidelijk blijkt dat verzoekster ernstige aandoeningen heeft.

Nu duidelijk blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn, dient de situatie in het land van herkomst onderzocht te worden om te kunnen beoordelen of verzoekster kan terugkeren.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen of de juiste medische ondersteuning in Ingoesjetië.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 1

Uit het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster en haar ongeboren kind wel degelijk in gevaar zou kunnen zijn, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

De arts – attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit .

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad: “Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad heeft zich steeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“(…).”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“(…).”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden en er rekening dient te worden gehouden met haar zwangerschap en ongeboren kindje.

Dat verzoekster onmogelijk voor zichzelf kan instaan in haar land van herkomst, nu zij ernstig ziek en hoogzwanger is.

Haar partner verblijft immers legaal in België, hoe kan zij geacht worden voor zichzelf en haar ongeboren kind te zorgen, in haar eentje in een land waar zij al jaren niet meer geweest is?!

Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Zelfs indien de aandoeningen van verzoekster niet levensbedreigend zouden zijn, dient DVZ te onderzoeken of verzoekster een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Ingoesjetië!

DVZ weigert echter dit te doen, zonder dit te motiveren!

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

3. Aangaande het feit dat de partner van verzoekster verblijfsrecht heeft in België

Dat het voor verzoekster totaal onbegrijpelijk is, waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met de overige informatie in het dossier van verzoekster.

De echtgenoot van verzoekster bezit verblijfsrecht in België, dit werd aangehaald in haar aanvraag en bewezen met stukken.

Het is voor verzoekster onbegrijpelijk waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE informatie die verzoekster bij haar aanvraag voegt!

Dat verzoekster hoogzwanger is en de bijstand van haar echtgenoot nodig heeft.

Desondanks is er in de beslissing hier geen enkel spoor van terug te vinden.

Dat de acties van verwerende partij tot doel lijken te hebben om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Waarom houdt men geen rekening met de overige informatie van verzoekster?

Dat het dus een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden, in het nemen van de beslissing, en de motivering omtrent dan ook zwaar in gebreke blijft!

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de overige stukken, dienden zij dit te motiveren!

Het mag duidelijk zijn dat een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Ingoesjetië onmogelijk maken!

Verzoekster heeft nood aan adequate zorgen! Er wordt expliciet vermeld dat haar zwangerschap opgevolgd dient te worden. Dat zij de steun en bijstand van haar partner momenteel broodnodig heeft!. Haar echtgenoot verblijft hier waardoor ze enkel hier een onderkomen heeft. Alleen in België heeft zij een veilig onderkomen en heeft zij toegang tot de noodzakelijke medische zorgen en behandeling.

Indien verzoekster dient terug te keren, zullen zij en haar kind verkommeren en in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

Het is flagrant onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Aangezien er geen gevaar is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land en er geen sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten, nood aan bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, dient het recht op een familieleven van verzoekster gerespecteerd te worden.

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat cliënte terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij de steun en verzorging van haar echtgenoot nodig heeft!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er eerder op gericht is om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren dan de aanvraag van verzoekster correct te behandelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat men met alle elementen rekening mee heeft gehouden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat er zelfs geen enkele intentie was om de medische toestand correct vast te stellen en het dossier correct te behandelen.

Indien verzoekster dient terug te keren, zullen zij en haar ongeborn kindje in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen, aangezien de noodzakelijke medische behandeling niet toegankelijk is in haar land van herkomst.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient men rekening te houden met alle elementen, hetgeen men ook hier nalaat.

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk waarom men geen rekening houdt met alle elementen en het geheel van elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift en de stukken die zij voegt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissingen zelf weergegeven worden.³ In casu wordt dit niet gedaan. Dit wordt niet grondig en zelfs helemaal niet onderzocht!

Dat de beslissing dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling, schending van het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel."

2.1.2. De in de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing worden ook de feitelijke overwegingen weergegeven. Zo stelt de verwerende partij dat het medische probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer die in een gesloten omslag bij de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht. Derhalve stelt de verwerende partij dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust. De ambtenaar-geneesheer bracht op 17 april 2015 volgend advies uit met betrekking tot de verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.04.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 23.03.2015 en de medische stukken d.d. 23.03.2015 en 19.03.2015 blijkt dat betrokkene van in het thuisland in 2005 gekend is met renale polycystose. Deze aandoening stelt echter actueel geen probleem, er is geen hypertensie en de nierfunctie is goed. Alzo is er ook geen nadelig effect op de aan de gang zijnde zwangerschap.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat er een schending zou zijn van de formele motiveringsplicht doordat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. De Raad stelt echter vast dat in het

verslag van de ambtenaar-geneesheer geen behandeling wordt weerhouden. De ambtenaar-geneesheer stelt met andere woorden dat de verzoekende partij geen noodzakelijke behandelingen dient te volgen, waardoor er geen nood is om de toegankelijkheid en beschikbaarheid van een behandeling in Rusland te onderzoeken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partij ook de schending van dit artikel opwerpt. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(..)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of;
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze bepaling houdt duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt inzake de gezondheidstoestand van de verzoekende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 april 2015, zoals hoger geciteerd, verwezen.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, *in casu* Rusland. De verzoekende partij wijst er op dat hiernaar geen onderzoek is gevoerd, hoewel dit wel vereist wordt bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de discussie in huidige voorliggende zaak in wezen draait rond de vraag of de aandoening van de verzoekende partij een dermate graad van ernst heeft dat deze onbehandeld een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat zulks niet blijkt uit de neergelegde medische stukken, hetgeen de verzoekende partij betwist. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de renale polycystose geen actueel

probleem vormt, daar er geen hypertensie is en de nierfunctie goed is. Derhalve stelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen nadelig effect is op de zwangerschap. Hij concludeert dat er geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer weerhoudt dus geen enkele noodzakelijke behandeling. *In casu* betwist de verzoekende partij geenszins dat er geen sprake is van hypertensie en dat haar nierfunctie goed is.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om een medische analyse die werd doorgevoerd door een ambtenaar-geneesheer over te doen en dat de verzoekende partij, door de visie van de ambtenaar-geneesheer louter in vraag te stellen, niet aantoonde dat deze arts enig dienstig stuk buiten beschouwing heeft gelaten of niet op basis van een deugdelijk onderzoek van de voorgelegde medische overtuigingsstukken tot zijn standpunt kon komen. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij lijdt aan renale polycystose en op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zwanger was. De verzoekende partij toont hiermee evenwel niet aan dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk stelde dat de gediagnosticeerde aandoening geen “reëel” risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat er momenteel geen probleem blijkt te zijn. De Raad dient hierbij te duiden dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een “reëel” risico voor het leven of de fysieke integriteit dient te kunnen worden vastgesteld en dat het feit dat niet elk risico kan worden uitgesloten dus niet volstaat. *In casu* blijkt uit het standaard medisch attest uit het administratief dossier dat de behandelde arts verklaart dat de verzoekende partij opgevolgd moet worden. Er is echter heden geen medicamenteuze behandeling of interventie voorzien. Het gegeven dat de aandoening en de zwangerschap van de verzoekende partij dienen te worden opgevolgd, toont op zich niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van een incorrecte lezing of interpretatie van de voorgelegde medische stukken oordeelde dat de vastgestelde aandoening ook zonder behandeling geen risico inhoudt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft, voorhanden zijn.

Hierbij moet nog worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht, dit niet impliceert dat de door verwerende partij aangestelde arts-adviseur, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst, hij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer wordt gehanteerd is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de arts-adviseur oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet in staat is om voor haarzelf en haar ongeboren kind te zorgen en de hulp van haar echtgenoot nodig heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat de ambtenaar-geneesheer geen mantelzorg weerhoudt. Bovendien is dit geen kennelijke onredelijke vaststelling daar uit de medische getuigschriften, die de verzoekende partij heeft toegevoegd, geen uitdrukkelijke nood aan mantelzorg wordt vastgesteld. In het standaard medisch getuigschrift van 23 maart 2015 wordt immers de vraag gesteld aan de behandelende arts of er specifieke noden zijn in verband met de medische opvolging en of mantelzorg medisch vereist is. De behandelde arts antwoordt het volgende: “neen – niet op heden”.

Uit het betoog blijkt dat de verzoekende partij er zich verder aan stoort dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn conclusies komt zonder haar onderzocht te hebben. Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2478/001, 35): “*De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn*

appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.”). Artikel 9ter § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, een bijkomend advies in te winnen van deskundigen of om de vreemdeling te onderzoeken. De keuze om een beroep te doen op een deskundige of de vreemdeling te onderzoeken, behoort evenwel tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies of onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. De verzoekende partij toont echter op geen enkele wijze aan dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de medische stukken die zij heeft voorgelegd, niet voldoende zou zijn geïnformeerd om tot een gefundeerd advies te kunnen komen. Het is overigens de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om bij haar aanvraag alle noodzakelijke medische documenten voor te leggen waarop zij wenst dat de ambtenaar-geneesheer zijn beoordeling stoelt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder louter poneert, doch op geen enkele wijze concretiseert, hoe een persoonlijk onderzoek of een advies van een deskundige tot een andere beoordeling van het voorgelegde medische dossier had kunnen leiden. Met een dergelijk algemeen betoog kan de verzoekende partij de concrete motieven in het medische advies dan ook niet weerleggen, terwijl de Raad optreedt als annulatierechter en hij dus niet geplaast is om de aanvraag en de medische stukken opnieuw te evalueren in het licht van de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en zich op dit punt in de plaats te stellen van de ter zake bevoegde ambtenaar-geneesheer.

De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

De verzoekende partij toont met haar kritiek niet *in concreto* aan dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie en het dossier van de verzoekende partij kennelijk onzorgvuldig heeft behandeld. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van 29 november 2012 met nummer 92 397, blijkt er – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert. Zo blijkt uit een simpele lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de ambtenaar-geneesheer niet enkel heeft onderzocht of de aandoening van de verzoekende partij levensbedreigend is. De ambtenaar-geneesheer stelt dat er zich momenteel geen problemen voordoen en dat er dus ook geen negatieve invloed is op de zwangerschap. Bijgevolg wordt er geen behandeling weerhouden.

De verzoekende partij wijst er nog op dat er niet wordt geoordeeld over de noodzaak van een hematologische dienst. Zij gaat er opnieuw aan voorbij dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer geen noodzakelijke behandeling weerhoudt, waardoor hij niet moet kijken naar de zaken die noodzakelijk zijn voor de behandeling. Bovendien is het de Raad volledig onduidelijk waarom de verzoekende partij *in casu* nood zou hebben aan een hematologische dienst. Dit wordt immers nergens in de medische attesten weerhouden als een essentieel deel van een behandeling.

Indien een arts-adviseur oordeelt dat het ontbreken van een adequate behandeling van een door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen, dan dient hij zich logischerwijze niet meer uit te spreken omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. De verzoekende partij verliest dit uit het oog.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2. De verzoekende partij voert in haar middel tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar beschermwaardig gezinsleven, zoals werd uiteengezet in haar aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dus uitdrukkelijk vraagt om een verblijfsmachtiging te bekomen omwille van haar medische situatie. In huidig beroep heeft de verzoekende partij enkel de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aangevochten. Zoals uit het voorgaande blijkt, wordt in deze beslissing uiteengezet waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden die worden bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze staan opgesomd in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet : *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In deze bepaling wordt niet voorzien dat er bij de beoordeling van de medische situatie van de verzoekende partij rekening gehouden dient te worden met haar aangehaalde gezinsleven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij niet verder zijn ingegaan op het gezinsleven van de verzoekende partij, daar *in casu* enkel een beoordeling van de medische toestand wordt vereist. Bovendien blijkt uit punt 2.1.2.1. van dit arrest dat mantelzorg niet als noodzakelijk wordt weerhouden door de ambtenaar-geneesheer, waardoor de verzoekende partij zich ook niet op dit element kan beroepen om haar gezinsleven in deze procedure uiteen te zetten.

De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing *in casu* geen verwijderingsbeslissing is en dat er enkel wordt gesteld dat een ingediende aanvraag niet als ontvankelijk kan worden beschouwd. De verzoekende partij laat na om uiteen te zetten op welke wijze deze beslissing enigszins een schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen in het licht van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij een machtiging om medische redenen wordt gevraagd. Terdege kan de

verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM en wordt een schending van deze bepaling niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Het middel is, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, ongegrond.

2.1.2.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.1.2.6. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.2.7. De verzoekende partij heeft in de hoofding van haar middel ook de schending aangevoerd van artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het vermelden van bovenstaand artikel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het middel is in haar geheel ongegrond. Het beroep dient verworpen te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS